

maal, om han vedkjendte sig, at Forordningen ikke havde Lovkraft for Danmark, ikke har kunnet svare Andet, end at forsaavidt som den ikke betog Rigsdagen noget af dens Myndighed, forsaavidt kunde det siges, at den ikke var gjeldende for Danmark; men hvad en saadan Udtryksmaade af en Mand, som er vant til at bruge Ordet forsaavidt og andre lignende for at slippe fra en Sag, der falder ham ubequem, vil sige, behøver jeg ikke nærmere at antyde. Han ansførte tillige, at den hele af Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgtreds (Scherning) fremsatte Udvikling af, at Forordningen ikke var gyldig for Danmark, var fremsat paa en paradox Maade.

Efter denne korte Antydning af min Mening om, at Ordet Forordning ikke kan tillægges den Betydning, som er tillagt det af den nævnte ærede Rigsdagsmand, skal jeg gaae over til at vise, hvilken Forskjel der er imellem den motiverede Dagsorden, som igaar blev antydet af tvende ærede Talere som en saadan, de mueligt havde paatænkt at indbringe, og den motiverede Dagsorden, som jeg har været med at stille, og som nu foreligger til Forhandling. Den Forskjel, jeg finder mellem dem, er den, at de to ærede Rigsdagsmænd gif ud fra, at Sagens forandrede Stilling var saaledes, at det maatte være klart for det ærede Thing, at denne Rigsretsaction for Diebliffet maatte stilles i Bero, at man ved sin egen Overveelse af Forholdene, ved sin egen Betragtning af Sagen, efter Deres Mening maatte komme til den Betragtning, at det ikke var ønskeligt, for Tiden at fremme dette Actionsforslag. Men den nu foreslaaede Dagsorden gaaer derimod ud fra, at det nuværende Ministerium har erklæret det som sin Mening, at Fremme af Actionsforslaget for Diebliffet vilde kunne vanskeliggjøre det Gjennemførelsen af dets Program. Jeg har nu rigtignok ikke kunnet see, at Fremme af denne Sag vilde kunne medføre nogenformhelt Vanskelighed for det nye tiltraadte Ministerium, og jeg kan endnu i dette Diebliff ikke see, hvori disse Vanskeligheder skulle bestaae, thi Ministeriet har ikke i sit Program bundet sig til Forordn. af 26de Juli som sit Udgangspunct, Ministeriet

har sagt, at det vil gaae ud fra den ved Forordn. af 26de Juli tilfzigtede endelige Ordning som sit Grundlag. Men den ved denne Forordning tilfzigtede endelige Ordning er ikke Forordningen; det er den Ordning, Forordningen har tilfzigtet, men det er ikke Forordningen selv. Men om det ogsaa var anderledes, saa seer jeg endnu ikke, hvad Indflydelse paa Sagens videre Gang en Fremme af Actionsforslaget vilde kunne have, thi at anstille Betragtninger over eller Gætninger om, hvorledes det saakaldte Rigsraad vil stille sig til en Forandring af den ved Forordningen tilfzigtede Ordning, troer jeg er et for os meget ufrugtbart og unyttigt Arbejde, da man vil kunne gaae og gaae saalænge det skal være til alle Sider, og den Enes Gætning eller Formodning i alle Maader vil have lige saaa meget for sig som den Andens. Jeg kan altsaa deri ikke finde nogen Grund til at stille Sagen i Bero. Der er bleven sagt af den ene af de nævnte Rigsdagsmænd, navnlig Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (Jacobsen), at han meente, at det endog kunde være under Folkethingets Værdighed at forhøre om Ministeriets Mening i denne Sag, for man tog nogen Beslutning, og han meente, man burde tage sin Beslutning efter sin egen Indsigt og Dom om de foreliggende Forhold, uden at afsente nogensomhelst Udtalelse fra Ministeriets Side.

Jeg kan nu ikke indsee, hvorledes det skulde være under Forsamlingens Værdighed, i en Sag, hvor det er Ministeriet alene, der har at handle, i en Sag, som Ministeriet alene har at gennemføre, og har at gennemføre udenfor dette Thing, hvorledes, siger jeg, det skulde være under Thingets Værdighed, midt i alle disse Gisninger om, hvad der er det Rette eller ei, at høre, hvorledes de Mænd, hvem Gjennemførelsen paahviler, dømme om Sagen, at høre, om de sandt nogen Vanskelighed ved, at denne Sag blev fremmet eller ikke, thi at En eller Anden af os her kunde finde Vanskeligheder, medens mangfoldige Andre ingen sandt, det meente jeg kunde Intet betyde, naar der skulde være Spørgsmaal om hvad der kunde træffe Forsamlingens Værdighed; det er altsaa min Mening, at det, ikke at høre om disse Mænds